

יום ראשון, ה' באדר תשפ"ו

22 בפברואר 2026

נאומו של מפקד פיקוד הדרום, אלוף יניב עשור בטקס חילופי מפקד

עוצבת "שועלי האש" (143)

מפקד זרוע היבשה, אלוף נדב לוטן,
מפקד פיקוד הדרום לשעבר, אלוף ירון פינקלמן,
סגן מפקד הפיקוד, אלוף יוסי בכר,
מפקד אוגדת עזה היוצא, תת-אלוף ברק חירם,
מפקד אוגדת עזה, תת-אלוף לירון בטיטו,
משפחות שכולות,
מפקדים בסדיר ובמילואים,
שותפינו בצה"ל ובשב"כ,
משפחות חירם ובטיטו היקרות,
מכובדיי כולם,

בארות יצחק הישנה, שדות נחל עוז ועלומים מול שערי עזה, המקום בו אנו עומדים, הוא תמצית הישראליות הציונית. הוא מכיל בתוכו את הסיפור של כולנו, שואה ותקומה, חלוציות וחקלאות, חזון ומעשה, ביטחון והתיישבות. ב-1943 עולה גרעין התיישבותי קטן של הקיבוץ הדתי על קרקע זו, הם בוחרים לשבת אל מול העיר עזה, באומרם כאן תעבור המחרשה, כאן יקבע הגבול. לצד בתי הקיבוץ המשקיפים אל הנוף הפסטורלי והשדות אותם הם מעבדים, הם מקימים עמדות ותעלות, אוספים אמל"ח ומתבצרים כמו יודעים כי ביום פקודה הם החזית ועליהם להגן על המדינה היהודית שבדרך. וכך בבוקר החמישה עשר ביולי 1948, באומץ, בנחישות ובתעוזה הם הודפים מתקפה אחר מתקפה. האויב המצרי תוקף עם טנקים, משוריינים, כוחות רגלים מעובים בחיפוי אש מהקרקע ומהאוויר לא יכל לעוז רוחם, להקרבתם.

השם בארות יצחק מזכיר לנו את החיבור השורשי העמוק לארץ אבותינו. יצחק המתיישב כאן בארץ גרר המקראית, זורע ומעבד את האדמה ממשיך את דרך אביו, אברהם.

"וַיֵּשֶׁב יִצְחָק וַיַּחְפֹּר אֶת-בְּאֵרֵת הַמַּיִם, אֲשֶׁר חָפְרוּ בְיַמֵּי אַבְרָהָם אָבִיו, וַיִּסְתְּמוּם פְּלִשְׁתִּים, אַחֲרֵי מוֹת אַבְרָהָם; וַיִּקְרָא לָהֶן, שְׁמוֹת, כְּשֵׁמֶת, אֲשֶׁר-קָרָא לָהֶן אָבִיו". לחיבור המקראי נוסף הרצון לתת יד ושם לרב יצחק ניסנבוים ז"ל, ממנהיגי תנועת המזרחי בפולין, שנספה בגטו וורשה. שם הקיבוץ מסמל את ניצחון הרוח של עמנו, את נצחיותו של עם קטן.

מכובדיי, הרוח והאמונה שעמדו ליצחק בהתעקשותו לעבד את האדמה, הרוח והאמונה של מורדי הגטאות, של לוחמי המחתרות, של חברי קיבוץ בארות יצחק. הן אותן רוח ואמונה המתקיימות בקרב מפקדי ולוחמי צה"ל.

ברק ולירון הם סמל, אות ומופת למפקד ישראלי, יהודי גאה, היונק את רוחו ואמונתו משרשרת הדורות הנצחית של עמנו. בשבעה באוקטובר, בשבת שמיני עצרת, כשכשלנו ולא עמדנו במשימה וביטחוננו הוטל על הכף, היינו תלויים ביוזמה וגבורה של מפקדים, חיילים ואזרחים. לברק וללירון לא הייתה אחריות גזרתית. אבל פיעם בהם לב ענק, תודעה פיקודית שורשית עמוקה שלא אפשרה להם לעמוד מנגד. וכך, שניהם עוזבים את הבית, משאירים את המשפחה מאחור ויוצאים אל העוטף, לשדות הקטל והטבח. להגן, להציל חיים, להרוג אויב, להבטיח את קיום המדינה, להשיב את כבוד האומה. במעשיכם, מימשתם את דברי אלתרמן "כי לא נשוב אחור ודרך אין אחרת". ומאז, לא חדלתם. כל אחד בתפקידו, תמיד מובילים מלפנים, בדוגמא אישית מופתית, באומץ ובגבורה, מקבלים החלטות קשות, מצליחים ונכשלים, נופלים וקמים, בוכים וכואבים את אחינו הנופלים, שמחים בחזרת החטופים אך לא מרפים, תמיד נחושים, קשוחים וחסונים עד שעומדים ומשלימים את כל המשימות. עוררתם השראה בקרב מפקדים ופקודים, נסכתם ביטחון, הפגתם חששות.

חיים לסקוב קבע כי "יש אומץ לב של הרגע. יש אומץ לב שבהתמדה. המשותף להם הוא ההתמודדות עם תנאים קשים". ולכם, יש את אומץ הלב של הרגע ואומץ הלב של ההתמדה. שניכם מבינים את החשיבות של ההתישבות בעוטף, של חקלאות על קו הגבול. את ההכרח לזכות באמון התושבים בצה"ל, את החובה להיות להם חומה בצורה. את השבועה לעולם לא עוד.

ברק, אנחנו הולכים יחד כברת דרך ארוכה. בכל השנים הללו, אתה בולט בחוסן האישי שלך, בתעצומות הנפש, בעמוד שדרה ערכי, מקצועי ומוסרי. תמיד בראש, לוחם עז נפש, מפקד אמיתי ואמיץ. בתבונה רבה מצליח לנווט במרחבי מורכבות ולפעול בתנאי אי וודאות. המסירות שלך, המחויבות הבלתי מתפשרת לביטחון המדינה ונצח ישראל ראויים לכל הערכה.

בת ציון, תודה והערכה על היותך משענת איתנה. אני יודע שהיו ימים לא פשוטים, מלאי דאגה וגעגוע, גם אכזבה הייתה מנת חלקכם ועדיין הייתם שם באמונה שלמה. את יחד עם צור, עברי, קמה ויעלה בחרתם דרך של יחידות ונתינה.

לירון, ראשית, מזל טוב ליום ההולדת שלך. נפגשנו מספר פעמים במהלך המלחמה, התרשמתי מאוד מהפיקוד הנבון, מכושר הלמידה, יכולת ההשתנות, מביצוע המשימות הקשות והמורכבות כשגבעתי שלך תמיד בראש, בקצה החץ. הפשטות והאותנטיות, החיבור והאהבה לחיילים גורמים לכולם ללכת אחריו. ראיתי אותך כואב נפילת פקודים, נושך שפתיים, מרים לכולם את הראש ושועט קדימה. אתה מקבל לידך את הפיקוד על האוגדה בגזרה שאתה מכיר היטב משני צידי הגדר. לך בכוחך, בתבונה ובכושר המנהיגות שלך, כשהמצפן הערכי שלך מוליך אותך. יחד נחתור להשלמת המשימה של השמדת יכולותיו הצבאיות והשלטוניות של החמאס.

עמית היקרה, במלחמה עייני נשות המפקדים בגבעתי היו נשואות אליך. אני יודע שאת מקור הכוח של לירון וביחד עם נבו, יואב, זיו ואלון תמשיכו להיות בשותפות בשליחות המשפחתית.

בארות יצחק, נחל עוז ועלומים, ברק ולירון הם תמצית הסיפור שלנו. סיפורו של עם השב לאדמתו, שילוב של ביטחון והתיישבות, של ערבות הדדית, מסירות נפש וגבורה. סיפור על נצחיותו של עם שקם משואה לתקומה, מטבח להכרעה.

וכפי שברק יחל בערב הפרידה בהשראת לאה גולדברג,

עוד יבואו ימים בסליחה ובחסד,

ונלך בשדה, בדרכים שסמרו מאימה ומדם,

ונלך בשדה כהלך התם כאחד האדם.

תודה לכולם ובהצלחה לשניכם.

- בלמ"ס -

